

за малък оркестър; серенада за пиано, фоготъ, трѣба, чело и цигулка; операта „La donna serpente“ „Скарлатиана“ за 2 пиана на 4 рѣце; серенада за оркестър; 11 пиески за деца (пиано) и др.

Казимири, Рафаеле Казимири — Casimiri, Raffaele Casimiro — музикаленъ изследвателъ, компонистъ и диригентъ, род. 3 ноем. 1880 въ Куалдо Тадино, ученикъ на Ботацо въ Падуа, църковенъ капелмайсторъ въ разни градове, отъ 1911 — на Сентъ Джовани Латерано въ Римъ, редакторъ на „Rassegna Gregoriana“ („Григориански прегледъ“), „Psalterium“, „Sacri Contentus“ и др. музикални издания. К. е основателъ (1922) на хора „Società polifonica romanica“, състоящъ се отъ хориститѣ на Сикстинската капела и папскитѣ базилики, съ който 1923 предпиема първата концертна обиколка изъ Европа, минала съ голѣмъ успѣхъ. Творби: оратории

Рафаеле Казимири

„Санъ Панкратио“ и „Санто Стефано“ — за смѣсенъ хоръ, меси, литании, офертории и др. църковни нѣща. Писалъ: „La rinascita della musica sacra nel secolo XVI“ (1924), — „Възраждането на духовната музика въ

XVI в.“, „Л. да Палестрина“ — нови биографични документи (1918—1922), „Църковната музика презъ XVI в.“, „Нови изследвания върху Палестрина“ (1923), биографии на Орландо ди Ласо, Ерколе Бернабей и др. Ценни сж издирванията и откриванията отъ К. на паметници отъ старата църковна музика.

Кайзеръ, Райнхардъ — Keiser, Reinhard — единъ отъ най-старитѣ и плодovitи нѣмски оперни компонисти, род. 12 ян. 1674 въ Тойфернъ при Вайзенфелсъ (при едно пътуване на родителитѣ му), умр. 12 септ. 1739 въ Хамбургъ, училъ въ „Томасшуле“ въ Лайпцигъ музика и научни дисциплини, и по-късно при Йох. Зиг. Кусеръ; 1693 се явява първата негова опера „Василий“, изпълнена въ двореца въ Брауншвайгъ, 1694 отива въ Хамбургъ, и когато на следната година Кусеръ напуска този градъ, той става неговата оперна звезда. За Хамбургъ К. написва повече отъ 100 опери, и урежда единъ голѣмъ брой зимни оркестрови концерти. 1702 го виждаме като капелмайсторъ на Мекленбургския князь, а на следната година застава самъ, като наемателъ, на чело на Хамбургската опера, но предприятието свършва съ материаленъ неуспѣхъ, и К. изчезва за редъ години отъ Хамбургъ — за да се върне пакъ 1709. Следъ кратко пребивание въ Лудвигсбургъ и Копенхагенъ, се връща пакъ въ Хамбургъ, за да се пресели 1723 въ Копенхагенъ, като капелмайсторъ на датския кралъ, дето остава до 1728. Сжщата година отива въ Хамбургъ, като канторъ и каноникъ на „Катариненкирхе“, които длѣжности изпълнява до 1735. Въ тѣзи последни години той компонира и много църковни творби: кантати, мотети, псалми, пасиони и др. Творенията на К. сж изпълнени съ голѣма мелодическа красота. Неговата дарба за съчиняване на мелодии е било необикновено голѣма и, въпрѣки това, че той нѣма силата на Хасе или Хенделъ — за времето си, той е билъ съ значение равно на тѣхното. Отъ ораториитѣ му най-ценни сж: „Разпнатиятъ Исусъ“ и „Умиращиятъ Исусъ“, а отъ 120 негови опери, най-хубави сж: „Ирена“, „Алира“ (1706),